

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoV/5/2022
Identifikačné číslo spisu:	7009200820
Dátum vydania rozhodnutia:	20.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7009200820.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej, JUDr. Ivany Nemčekovej, JUDr. Eriky Čanádyovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu: Ing. T. Q., narodeného X. K. XXXX, bytom R., zastúpeného ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA - JUDr. STANISLAV KAŠČÁK, s.r.o., so sídlom Ulica 1. mája 1246, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 47 245 034, proti žalovanej: Ing. Dagmar Prividi, PhD., so sídlom Košice, Hlavná 25, SKP úpadcu LIEHOFRUCT WHITE LADY, s. r. o. Levoča, so sídlom Pri Likérke 1, 054 01 Levoča, IČO: 31 710 891, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Irena Sopková, s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 7529/4E, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 48 301 728, o vylúčení vecí zo súpisu konkurznej podstaty, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obo/9/2020-292 z 27. mája 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovanej o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanej n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 7Cbi/3/2009-253 z 20. novembra 2019 uložil žalovanej povinnosť, aby do troch dní od právoplatnosti rozsudku vylúčila v konaní sp. zn. 4K/146/1999 z konkurznej podstaty úpadcu LIEHOFRUCT WHITE LADY, s. r. o. Levoča, so sídlom Pri Likérke 1, Levoča, IČO: 31 710 891 (ďalej aj „úpadca“) nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX k. ú. H., a to stavbu súp. č. XXXX na parc. č. CKN č. XXXX/X - trafostanica + NN prípojka; stavbu súp. č. XXXX na parcele č. CKN č. XXXX/X - plynová kotolňa a stavbu súp. č. XXXX na parc. č. CKN č. XXXX/X - rafinačná stanica liehu. Zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania.

2. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 4K/146/1999-578 zo dňa 31. marca 2009 bolo žalobcovi uložené, aby podal proti správkyni konkurznej podstaty úpadcu (ďalej aj „správkynia“) žalobu o vylúčenie nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, k. ú. H. zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu.

3. Rozsudkom zo 14. júna 2013 (prvým v poradí) súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania. Na základe odvolania žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) uznesením č. k. 2Obo/56/2013-180 z 22. októbra 2014 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Po vrátení veci súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že uznesením Krajského súdu v Košiciach ako súdu konkurzného (ďalej aj „konkurzný súd“) z 12. júla 1999 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka LIEHOFRUCT WHITE LADY, s. r. o. Levoča a uznesením z 25. apríla 2008 bola za správkyňu úpadcu ustanovená žalovaná. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že medzi predávajúcim MAKROHYD s. r. o. Košice a kupujúcim Ing. T. Q. bola dňa 17. decembra 2004 uzavretá kúpna zmluva, na základe ktorej boli kupujúcemu predané nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k. ú. H., a to: stavba súp. č. XXXX - liehovar - postavený na parc. č. KN XXXX, stavba súp. č. XXXX - trafostanica + NN prípojka postavená na parc. č. KN XXXX/X, stavba súp. č. XXXX - plynová kotolňa - postavená na parc. č. KN XXXX/X, stavba súp. č. XXXX - rafinačná stanica liehu - postavená na parc. č. KN XXXX/X., parc. č. KN XXXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 1032 m², parc. č. KN XXXX/X. - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXXX m², parc. č. KN XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 81 m², parc. č. KN XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 494 m², pričom kúpna cena nehnuteľností bola 8.700.000,- Sk. Vklad na Správe katastra Humenné bol povolený dňa 10. februára 2005 pod č. V 243/05 s tým, že právne účinky vkladu nastali dňa 10. februára 2005. Z LV č. XXXX Správy katastra H. mal súd preukázané, že pozemky a stavby uvedené na tomto liste vlastníctva sú vo vlastníctve žalobcu.

5. Zo spisu vedeného na konkurznom súde pod sp. zn. 17Cb/4/2000 súd prvej inštancie zistil, že predchádzajúca správkyňa konkurznej podstaty úpadcu JUDr. X. I. podala žalobu voči G.R.PRODUKT Slovakia s.r.o. Bukovec a žiadala, aby súd určil, že kúpne zmluvy zo dňa 7. septembra 1999 uzavreté medzi spoločnosťou Liehovary s.r.o. Levoča a žalovaným G.R.PRODUKT Slovakia s.r.o. Bukovec o prevode nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX k. ú. A., LV č. XXXX k. ú. H. a LV č. XXX k. ú. I. (správne má byť zrejme k. ú. C. - poznámka dovolacieho súdu), sú voči konkurzným veriteľom právne neúčinné a nehnuteľnosti zapísané na uvedených listoch vlastníctva patria do konkurznej podstaty úpadcu a žalovaný je povinný strpieť ich speňaženie. Z rozsudku č. k. 17Cb/4/2000-94 zo 14. mája 2001 (ktorý nadobudol právoplatnosť 5. júla 2001) mal súd prvej inštancie preukázané, že Krajský súd v Košiciach určil, že kúpne zmluvy zo dňa 7. septembra 1999, uzavreté medzi Liehovary s.r.o. Levoča ako predávajúcim a žalovaným G.R.PRODUKT Slovakia s.r.o. Bukovec ako kupujúcim, zapísané na LV č. XXX k. ú. A., na LV č. XXXX k. ú. H. a LV č. XXX k. ú. C. sú voči konkurzným veriteľom právne neúčinné a patria do konkurznej podstaty úpadcu. Na základe uvedeného rozsudku predchádzajúci správca konkurznej podstaty úpadcu JUDr. S. C. následne doplnil súpis konkurznej podstaty o majetok - nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX k. ú. H.. Keďže ku dňu doplnenia súpisu konkurznej podstaty bol majetok zapísaný na tretí subjekt - Ing. T. Q., správca zapísal tento majetok do konkurznej podstaty s nasledovnou poznámkou: „Vlastník majetku podľa výpisu z LV č. XXXX z 1. októbra 2007 je Q.B., Ing., R..“

6. Po právnej stránke súd prvej inštancie poukázal na § 18 ods. 1 a 2, § 19 ods. 1 a § 16 ods. 4 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“). Uviedol, že v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 17Cb/4/2000 bolo nariadené predbežné opatrenie, ktorým súd zakázal spoločnosti G.R.PRODUKT Slovakia s.r.o. Bukovec, aby predala, darovala alebo iným spôsobom scudzila nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX k. ú. H..

7. Po doplnení dokazovania v zmysle pokynov NS SR súd prvej inštancie zistil, že predmetné stavby (vylúčenia ktorých sa žalobca domáha) boli dané do užívania, na základe kolaudačných rozhodnutí vydaných Okresným úradom v Humennom až po právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 17Cb/4/2000. Výrok tohto rozsudku sa preto nevzťahuje na predmetné nehnuteľnosti, keďže tieto v tom čase neboli zapísané na LV č. XXXX k. ú. H. (čo vyplýva z predloženého LV č. XXXX). Z technologicko-investičnej štúdie spracovania výpalkov v Liehovare Humenné vypracovanej dňa 28. decembra 2001 pre MAKROHYD s.r.o. Košice vyplýva, že v liehovare sa budovala rafinačná stanica s

kapacitou spracovania liehu asi 6000 laa/deň. Z technologicko-investičnej štúdie komplexnej modernizácie výroby surového liehu v Liehovare Humenné vypracovanej dňa 14. júla 2003 pre MAKROHYD s.r.o. Košice vyplýva, že v liehovare sa vybudovala rafinačná stanica s kapacitou spracovania liehu asi 6000 laa/deň a MAKROHYD s.r.o. Košice uvažuje o zvýšení výroby surového liehu zodpovedajúcemu uvedenej kapacite. Z technologicko-investičnej štúdie rafinačnej stanice v Liehovare Humenné vypracovanej dňa 30. mája 2001 pre MAKROHYD s.r.o. Košice vyplýva, že vzhľadom na to, že surový poľnohospodársky lieh, ktorý je určený na rafinácie, predávala spoločnosť MAKROHYD s.r.o. Košice rafinérkam, rozhodla sa pre vybudovanie vlastnej rafinačnej stanice liehu. Z realizačného projektu stavby Liehovar Humenné - plynová kotolňa súd zistil, že investorom stavby bol MAKROHYD s.r.o. Košice. Z listu K. zo dňa 8. novembra 2017 a z pripojených rozhodnutí Okresného úradu v Humennom, odboru životného prostredia, oddelenia stavebného poriadku (ako príslušného stavebného úradu) súd zistil, že rozhodnutia boli vydané na základe žiadosti stavebníka MAKROHYD s.r.o. Košice a výsledkov ústneho pojednania, spojeného s miestnym šetrením. Stavba súp. č. XXXX postavená na pozemku parc. č. CKN XXXX/X k. ú. H. - trafostanica + NN prípojka bola daná do užívania, na základe kolaudačného rozhodnutia č. 2002/21332-LD zo dňa 26. marca 2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 27. marca 2002. Stavba súp. č. XXXX postavená na pozemku parc. č. CKN XXXX/X k. ú. H. - plynová kotolňa bola daná do užívania, na základe rozhodnutia o dodatočnom povolení stavby č. j. 2001/00876-LD zo dňa 27. septembra 2001, ktoré nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným dňa 24. októbra 2001. Stavba súp. č. XXXX postavená na pozemku parc. č. CKN XXXX/X - rafinačná stanica liehu bola daná do užívania, na základe kolaudačného rozhodnutia č. 2003/00682-LD zo dňa 9. januára 2003, ktoré nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným dňa 10. januára 2003.

8. Na základe uvedeného, s poukazom na vyššie citované ustanovenia ZKV, súd prvej inštancie rozsudkom z 20. novembra 2019 (druhým v poradí) žalobe vyhovel a rozhodol o vylúčení predmetných nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu, ktorých vlastníkom je žalobca. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tak, že žalobcovi, ktorý mal v spore úspech, priznal nárok na náhradu trov konania.

9. O odvolaní žalovanej proti (v poradí druhému) rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“), rozsudkom č. k. 2Obo/9/2020-292 z 27. mája 2021, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Odvolací súd po prejednaní veci konštatoval, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu, a to najmä listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu, z ktorých súd prvej inštancie správne ustálil skutkový stav a ten následne aj správne právne posúdil. Konštatoval preto vecnú správnosť napadnutého rozsudku, stotožniac sa s dôvodmi v ňom uvedenými, na ktoré v celom rozsahu odkázal. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) sp. zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/170/2005, v zmysle ktorých pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, s ktorými sa stotožnil, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Je preto postačujúce cez § 387 ods. 2 CSP len odkázať na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie.

11. Na doplnenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd uviedol nasledovné:

12. Žalovaná s odkazom na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 17Cb/4/2000-94 v odvolaní, ako aj v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie namietala, že sporné nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX patria do súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, a to napriek tomu, že priznala, že v čase vydania tohto rozsudku ešte nehnuteľnosti, ktorých vylúčenia sa žalobca podanou žalobou

domáhal, neexistovali a neboli zapísané na LV č. XXXX. Svoju argumentáciu odôvodňovala tým, že výrok predmetného rozsudku sa vzťahuje na LV č. XXXX ako celok, teda aj na sporné nehnuteľnosti ako súčasť a príslušenstvo liehovaru.

13. K vyššie uvedenej námietke odvolací súd uviedol, že v prvom rade je potrebné poukázať na to, v čom spočíva neúčinnosť právneho úkonu. Pozornosť upriamil na to, že dotknutý právny úkon, napriek tomu, že bol určený za neúčinný, zostáva aj naďalej platný a neúčinnosť sa nedotýka tých právnych účinkov, ktoré vyplývajú z platnosti právnych úkonov ako takých. Ak na základe (neúčinného) právneho úkonu nadobudla druhá zmluvná strana vlastníctvo k majetku dlžníka/úpadcu, aj po vyslovení neúčinnosti súdom nadobúdateľ zostane naďalej vlastníkom. Voči konkurzným veriteľom neúčinnosť znamená, akoby právny úkon nebol voči nim urobený a právna neúčinnosť sa prakticky prejaví v prospech konkurznej podstaty. Univerzálnosť právnych účinkov sa v konkurznom konaní prejaví v tom, že práva, ktoré vyplývajú z neúčinnosti právnych úkonov, sa vymáhajú do príslušnej podstaty v prospech všetkých veriteľov, ktorí si riadne uplatnili pohľadávky. Základným právom, ktoré je možné uplatniť z neúčinného právneho úkonu, na základe ktorého bola z majetku dlžníka prevedená vec, právo alebo iná majetková hodnota, je právo na peňažnú náhradu (za vec, právo alebo inú majetkovú hodnotu). Povinný nevracia len to, o čo sa ukrátilo uspokojenie pohľadávok veriteľov, ale celú peňažnú náhradu za plnenie poskytnuté na základe neúčinného právneho úkonu. Osoba, ktorá úspešne uplatnila odporovateľnosť (správca alebo veriteľ), má právo voľby a namiesto peňažnej náhrady môže požiadať o vydanie veci, práva alebo inej majetkovej hodnoty v prospech príslušnej konkurznej podstaty, ak sa tieto nachádzajú u povinného. Platí pri tom zásada, že proti tomu, voči komu sa právo odporovať právnomu úkonu uplatnilo, možno uplatniť vždy len toľko, koľko sa v dôsledku neúčinného právneho úkonu naň previedlo.

14. Podľa § 6 ods. 2 ZKV konkurz sa týka majetku, ktorý patrila dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu a ktorý nadobudol počas konkurzu. V prejednáwanej veci je nepochybné, že nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom neúčinnnej kúpnej zmluvy zo dňa 7. septembra 1999, sa fyzicky už nenachádzajú vo vlastníctve G.R.PRODUKT Slovakia, s.r.o. ako nadobúdateľa. Zároveň však treba mať na zreteli, že predmetom neúčinného právneho úkonu boli len nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX v čase určenia neúčinnosti právneho úkonu, t. j. parc. č. XXXX o výmere 945 m² zastavaná plocha, parc. č. XXXX o výmere 286 m² zastavaná plocha, parc. č. XXXX o výmere 4806 m² zastavaná plocha, parc. č. XXXX o výmere 1355 m² zastavaná plocha, parc. č. XXXX o výmere 3245 m² a stavba súp. č. XXXX na parcele č. XXXX. Nehnuteľnosti, ktorých vylúčenia sa žalobca domáhal v tomto konaní, boli na LV č. XXXX zapísané až vtedy, keď vlastníkom bol právny predchodca žalobcu, t. j. spoločnosť MAKROHYD s.r.o. Košice, ktoré žalobca nadobudol kúpnu zmluvou z roku 2004. Z uvedeného vyplýva, že neúčinnosť právneho úkonu má za následok, že v konkurze sa môžu pohľadávky veriteľov uspokojovať aj z majetku, ktorý už nie je vo vlastníctve úpadcu s tým, že správca je oprávnený zahrnúť do konkurznej podstaty to, čo v dôsledku neúčinného právneho úkonu dlžníka ušlo z jeho majetku, t. j. v danom prípade nehnuteľnosti zapísané LV č. XXXX v čase uskutočnenia neúčinného právneho úkonu a vydania rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 17Cb/4/2000-94.

15. K argumentácii žalovanej, že sporné nehnuteľnosti, ktorých vylúčenie je predmetom tohto konania, boli súčasťou, resp. príslušenstvom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX už v čase vyslovenia neúčinnosti právneho úkonu a že nemôže dôjsť k ich oddeleniu od hlavnej veci (liehovar) bez toho, aby sa tým hlavná vec neznehodnotila, odvolací súd uviedol, že novovybudované nehnuteľnosti (trafostanica, plynová kotolňa a rafinačná stanica liehu) boli preukázateľne (tak, ako vyplýva z obsahu spisu s poukazom na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie) dobudované za účelom modernizácie a zvýšenia výroby liehu, pričom rafinačná stanica liehu priniesla možnosť vyrobiť iný typ liehu, z čoho vyplýva aj to, že pri samotnom liehovare (ktorý patrí do konkurznej podstaty úpadcu) ide o dva typy liehovarnického závodu. V súvislosti s uvedeným odvolací súd dodal, že je potrebné zohľadniť zásadu, že stavba nie je súčasťou pozemku, čo v danom prípade má za následok to, že trafostanica, plynová kotolňa a rafinačná stanica liehu boli síce postavené na parcelách zapísaných LV č. XXXX, avšak ide o samostatné nehnuteľnosti, na ktoré sa nemôžu vzťahovať účinky rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 17Cb/4/2000-94 zo 14. mája 2001. V súvislosti s uvedeným odvolací súd považoval za nedôvodnú

aj námietku žalovanej, že právny predchodca žalobcu (MAKROHYD s.r.o. Košice) nerešpektoval rozsudok Krajského súdu v Košiciach a predbežné opatrenie vydané v konaní sp. zn. 17Cb/4/2000, pokračoval v zhodnocovaní stavieb a finančné prostriedky vynaložené na tento účel vložil do cudzích stavieb. Podľa názoru odvolacieho súdu, ak by súd predmetné nehnuteľnosti nevylúčil zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, došlo by k situácii, kedy by sa konkurzná podstata úpadcu obohatila na úkor žalobcu.

16. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a zásady úspechu v konaní.

17. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie. Jeho prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ „dovolací súd“) rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vo veci mu prikázal konať a rozhodnúť.

18. Dovolateľka namietala, že odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými odvolacími dôvodmi, rozhodnutie odvolacieho súdu je preto nedostatočne odôvodnené a trpí vadou zmatečnosti podľa § 420 písm. f/ CSP, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

19. Dovolateľka uviedla, že právne názory odvolacieho súdu sú nesprávne. Poukázala na to, že spoločnosť MAKROHYD s.r.o. Košice napriek tomu, že mala vedomosť o tom, že nehnuteľnosti patria do konkurznej podstaty a nesmie s nimi ďalej nakladať (o čom svedčila aj poznámka zapísaná v príslušnom katastri nehnuteľností), uskutočňovala ďalšie stavby (trafostanica, plynová kotolňa a rafinačná stanica liehu), ktoré treba považovať za príslušenstvo a súčasť pôvodných stavieb. Liehovar nemôže funkčne existovať bez rafinérie liehu, plynovej kotolne a trafostanice, pretože by došlo k jeho úplnému znefunkčneniu. Pri speňažovaní majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu nie je možné samostatne odpredávať liehovar bez trafostanice, plynovej kotolne a rafinačnej stanice liehu. Samotný žalobca uznal, že liehovar patrí do majetku konkurznej podstaty úpadcu, pričom jeho priamy predchodca v liste z 2. apríla 2002 uviedol, že cieľom je „liehovar zmodernizovať a dobudovať technológiu výroby liehu do finálneho produktu jeho refinanciou“. Po rozhodnutí odvolacieho súdu je právny stav taký, že samotný liehovar vrátane pozemkov patrí do majetku konkurznej podstaty úpadcu a správkyňa by ho mala speňažiť v prospech veriteľov, pričom rafinéria liehu, plynová kotolňa a trafostanica by mali patriť žalobcovi.

20. Odvolací súd na tieto podstatné otázky vo svojom rozsudku neposkytol žiadnu odpoveď, pretože sa nezaoberal tou skutočnosťou, že trafostanica, plynová kotolňa a rafinačná stanica patria k liehovaru, sú jeho súčasťou, resp. príslušenstvom. Súd sa na jednej strane nezaoberal tým, ako môže hlavná vec (liehovar) fungovať bez trafostanice, plynovej kotolne a rafinačnej stanice a na strane druhej tvrdil, že tieto stavby boli dobudované (teda nie vybudované) za účelom modernizácie a zvýšenia výroby liehu. Nie je pravdou, že sa jedná o dva typy liehovarského závodu. Stavba nie je síce súčasťou pozemku, avšak všetky stavby sú súčasťou a príslušenstvom hlavnej stavby, teda liehovaru, pričom súd na tento odvolací dôvod neposkytol odpoveď, čím sa stal celý odvolací rozsudok nepreskúmateľný.

21. K dostavbe, či k rekonštrukcii predmetných stavieb predchádzajúcou spoločnosťou MAKROHYD s.r.o. Košice došlo po tom, čo správa katastra odmietla vykonať „zápis poznámky, ako aj nariadenie predbežného opatrenia, ktoré bolo vo veci vydané a ktorým bol nariadený základ nakladania s nehnuteľnosťami“ (zrejme má byť správne uvedené „zákaz“ - pozn. dovolacieho súdu). S touto otázkou sa odvolací súd rovnako nevysporiadal. Z kolaudačných rozhodnutí je zrejmé, že už 27. novembra 2000 sa začalo konanie o dodatočnom povolení a užívanom povolení zmeny stavby liehovaru - Prístavba plynovej kotolne, ktorá bola zrealizovaná bez stavebného povolenia. Z ďalšieho kolaudačného rozhodnutia je zrejmé, že „stavebné povolenie na stavbu trafostanice a prípojky bolo vydané dňa 22. januára 2002, pretože bolo zrealizované tak isto bez príslušného stavebného povolenia“. Z kolaudačného rozhodnutia z 9. januára 2003 ohľadne rafinačnej stanice liehu je zrejmé, že „aj toto bolo vydané až

dodatočne po tom, čo bolo zrealizované zrejme bez dodatočného povolenia“. S predmetnými skutočnosťami sa odvolací súd (podľa názoru dovolateľky) nevysporiadal a ponechal ich nepovšimnuté.

22. Z kúpnej zmluvy zo dňa 17. decembra 2004 je zrejmé, že žalobca ako kupujúci nadobudol predmetné nehnuteľnosti (vrátane liehovaru), ako aj zastavané plochy a nádvoria, ktoré patria do konkurznej podstaty úpadcu. Nemôže potom obstať tvrdenie súdu, že predmetné nehnuteľnosti sa v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu nenachádzali na LV č. XXXX k. ú. H., keďže kolaudačné rozhodnutie na užívanie plynovej kotolne bolo vydané 27. septembra 2001, pričom rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 17Cb/4/2000 nadobudol právoplatnosť 5. júla 2001 a kolaudačné konanie začalo už 27. novembra 2000.

23. K dovolaniu žalovanej zaslal žalobca písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol dovolanie zamietnuť, resp. odmietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

24. Žalobca uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu považuje za správny, pretože bol vydaný na základe dostatočne vykonaného dokazovania a vychádza aj zo správneho právneho posúdenia veci. Námietky žalovanej v dovolaní sú preto nedôvodné.

25. Žalovaná úplne ignoruje základné poznatky ohľadne výroby liehu, typov liehu a typov liehovarníckych závodov. Píše len tak, ako ju napadne, odmieta si všimnúť základné fakty a vôbec sa nimi nezaťažuje. Už vo svojom vyjadrení k dovolaniu sa snažil žalovanej vysvetliť základné pojmy, a to, že liehovar (poľnohospodársky) a rafinačná stanica sú aj z hľadiska štátnej správy v oblasti regulácie liehu považované za rozdielne, neprepojené hospodárske celky. Stavba starého (pôvodného) liehovaru v Humennom bola vždy poľnohospodárskym liehovarom, ktorý je povolený jedným typom rozhodnutia (s odkazom na § 2 ods. 3 písm. b/ zákona č. 467/2002 Z. z.) a rafinačná stanica je povolená iným typom rozhodnutia (s odkazom na § 2 ods. 3 písm. g/ zákona č. 467/2002 Z. z.), a to ako rafinéria liehu. Znamená to, že ani zákon č. 467/2002 Z. z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh neuvažuje o rafinačnej stanici liehu ako o nejakom „neoddeliteľnom príslušenstve“ alebo „neoddeliteľnej súčasť hlavnej veci“ voči liehovaru. Je to iný typ liehovarníckeho závodu. Práve preto môžu fungovať samostatne, a nie tak, ako to nesprávne uvádza žalovaná v dovolaní.

26. Podľa § 2 ods. 2 písm. c/ bodu 1. zákona č. 467/2002 Z. z. sa na účely tohto zákona rozumie výrobou liehu výroba surového liehu a podľa § 2 ods. 2 písm. c/ bodu 2. sa výrobou liehu na účely tohto zákona rozumie výroba rafinovaného liehu, čo znamená, že zákon v základných definíciách rozlišuje surový lieh a rafinovaný lieh. V § 2 ods. 2 písm. i/ zákona sa podáva definícia surového liehu a v § 2 ods. 2 písm. j/ zákona sa podáva definícia rafinovaného liehu, čo znamená, že zákon v základných definíciách definuje základné rozdiely medzi surovým liehom a rafinovaným liehom. Podľa § 2 ods. 3 písm. b/ zákona č. 467/2002 Z. z. liehovarníckym závozom sa na účely tohto zákona rozumie závod na výrobu liehu a spracovanie liehu, ktorým je poľnohospodársky liehovar, ktorý spracúva poľnohospodárske produkty a produkty štiepenia škrobu a podľa § 2 ods. 3 písm. g/ citovaného zákona liehovarníckym závozom na účely tohto zákona sa rozumie závod na výrobu liehu a spracovanie liehu, rafinéria liehu, ktorá spracováva surový lieh vyrobený v poľnohospodárskych a priemyselných liehovaroch na rafinovaný lieh alebo bezvodý lieh, čo znamená, že zákon definuje rozdiely medzi poľnohospodárskym liehovarom a rafinériou liehu. Tieto fakty žalovaná odmieta pochopiť, hoci ich v priebehu celého konania žalovanej trepezlivo vysvetľoval. Napriek uvedenému žalovaná v dovolaní opätovne uviedla, že „nie je pravdou, že sa jedná o dva typy liehovarského závodu“.

27. Žalovaná v celom dovolaní prezentuje tri predmetné stavby ako prístavby alebo súčasť hlavnej veci napriek tomu, že sa jedná o samostatné stavby, ktoré sú označené aj samostatnými súpisnými číslami. Je nepochybné, že ani prístavba a ani súčasť hlavnej veci (ak sa má jednať o stavbu) nemôžu byť označené samostatným súpisným číslom. Toto neumožňuje ani zákon č. 369/1990 Zb. a ani vyhláška č. 31/2003 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o označovaní ulíc a iných verejných priestranstiev a o číslovaní stavieb. Súpisným číslom sa označuje vždy samostatná budova, ktorá má povahu samostatnej veci (aj so zreteľom na ustanovenia Občianskeho zákonníka). Prístavba budovy, ktorá tvorí jeden

funkčný celok s hlavnou budovou, používa vždy súpisné číslo hlavnej budovy. V priebehu dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že ani u jednej stavby sa nejedná o prístavbu k stavbe súp. č. XXXX (liehovar). Súdny mal k dispozícii rozhodnutie vydané v stavebných a kolaudačných konaniach ohľadom všetkých troch predmetných stavieb, pričom ani z jedného z nich nevyplýva skutočnosť tvrdená žalovanou. Liehovar (bez troch stavieb vo vlastníctve žalobcu) fungoval, odkedy ho spravoval a hospodáril v ňom úpadca, vyrábal tzv. surový lieh a tento dodával tretím osobám. Všetky tri stavby (trafostanica + NN prípojka, plynová kotolňa a rafinačná stanica liehu) môžu plnohodnotne fungovať samostatne, bez potreby akejkoľvek súčinnosti s pôvodným liehovarom. Tvrdenie žalovanej, že tieto tri stavby sú súčasťou a príslušenstvom liehovaru, je výmysel žalovanej.

28. Rovnako tvrdenie žalovanej v dovolaní, že pri speňažovaní majetku patriaceho do konkurznej podstaty nie je možné samostatne predávať liehovar bez trafostanice, plynovej kotolne a rafinačnej stanice liehu, je neopodstatnené, nakoľko samotná stavba liehovaru už medzičasom spadla a je z nej len ruina. Žalovaná tiež zamlčala skutočnosť, že v rámci konkurzného konania predala iné poľnohospodárske liehovary (v C. a A.) bez trafostanice, plynovej kotolne a rafinačnej stanice liehu. Žalovaná tiež v dovolaní zavádza, keď tvrdí, že sa stavby boli zrealizované bez stavebného povolenia, hoci z predložených rozhodnutí to nevyplýva.

29. K rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 17Cb/4/2000 žalobca uviedol, že tento nemohol mať účinky „do budúcnosti“, pretože súdne konanie sa týkalo preskúmania kúpnej zmluvy zo dňa 7. septembra 1999, uzavretej medzi predávajúcim Liehovary s.r.o. Levoča a kupujúcim G.R.PRODUKT Slovakia s.r.o., pričom žaloba bola podaná dňa 31. decembra 1999 a predmetom konania boli len nehnuteľnosti zapísané na LV ku dňu 7. septembra 1999. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva výpočet skutkových zistení súdu, ktoré všetky spadajú do obdobia pred 31. decembra 1999, pričom je nepochybné, že žiadne skutkové okolnosti v čase po 31. decembra 1999 neboli predmetom dokazovania. Zo strany žalovanej preto ide o prekrúcanie faktov.

30. K námietke dovolateľky ohľadom „vynovenej rafinérie liehu“ žalobca uviedol, že ide o ďalšie prekrúcanie skutočností, keďže sa nejedná o vynovenú rafinériu liehu, ale o úplne novú stavbu rafinačnej stanice liehu. Týmto sa dovolateľka snaží vytvoriť dojem, že vybudovaním troch samostatných stavieb došlo len „k vynoveniu“ starého liehovaru.

31. Za nepravdivé považuje aj tvrdenie dovolateľky, že „k dostavbe, či rekonštrukcii predmetných stavieb predchádzajúcou spoločnosťou MAKROHYD s.r.o. Košice došlo po tom, čo správa katastra, teda štátny orgán odmietol vykonať zápis poznámky, ako aj nariadenie predbežného opatrenia, ktoré bolo vo veci vydané a ktorým bol nariadený „základ“ nakladania s nehnuteľnosťami. Dôvod, pre ktorý katastrálny úrad nevyhovел návrhu správkyne, bol uvedený v odpovedi Okresného úradu Humenné z 8. novembra 2017, v ktorej bolo vysvetlené, že podanie správkyne JUDr. I. na vykonanie záznamu uznesenia č. k. 17Cb/4/2000-40 nebolo do KN zapísané z dôvodu, že aktuálne údaje o vlastníkovi LV č. XXXX nie sú v súlade s údajmi uvedenými v uznesení č. k. 17Cb/4/2000-40. Teda, nejednalo sa o žiadnu chybu katastrálneho úradu v H., ale o pasivitu a neopravenie chyby vlastného podania pre katastrálny úrad zo strany správkyne konkurznej podstaty úpadcu.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné ním napadnúť.

33. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

34. V posudzovanom prípade dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

35. Túto vadu videla v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, pretože odvolací súd sa nevysporiadal s jej odvolacími dôvodmi, že trafostanica, plynová kotolňa a rafinačná stanica sú príslušenstvom, resp. súčasťou hlavnej veci (pôvodného liehovaru), že sa nejedná o dva typy liehovarnického závodu a že liehovar ako hlavná vec nemôže fungovať bez trafostanice, plynovej kotolne a rafinačnej stanice. Namietala, že k dostavbe, resp. rekonštrukcii predmetných stavieb (nie k vybudovaniu stavieb) za účelom modernizácie a zvýšenia výroby liehu došlo po tom, čo správa katastra odmietla vykonať zápis poznámky ohľadom nariadeného predbežného opatrenia, ktorým bol nariadený zákaz nakladania s nehnuteľnosťami. Namietala tiež, že odvolací súd sa nezaoberal skutočnosťami týkajúcimi sa predložených kolaudačných rozhodnutí, keď už 27. novembra 2000 sa začalo konanie o „dodatčnom povolení a užívacom povolení zmeny stavby liehovaru - Prístavba plynovej kotolne, ktorá bola zrealizovaná bez stavebného povolenia“. Podľa názoru dovolateľky, trafostanica, plynová kotolňa a rafinačná stanica liehu (ako uviedla už vo svojom odvolaní) mali slúžiť ako súčasť hlavnej veci (pôvodného liehovaru), resp. jej príslušenstvo.

36. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) zaručených procesných práv, spojených so súdnou ochranou práva.

37. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva, je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

38. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04, IV. ÚS 22/04).

39. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

40. Procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy

Civilného sporového poriadku, žalobca a žalovaná mali možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie, tvrdiť skutočnosti týkajúce sa uplatneného nároku a na jeho preukázanie uplatňovať procesné návrhy na vykonanie dokazovania. Žalobca a žalovaná túto možnosť v konaní aj využili, pričom žalovaná využila aj možnosť podať proti rozsudku súdu prvej inštancie riadny opravný prostriedok (odvolanie). Dovolateľka v dovolaní v podstate uvádza tie isté námietky, ktorými sa zaoberali už súdy oboch inštancií a v odôvodneniach svojich rozhodnutí sa s nimi aj dostatočným spôsobom vysporiadali. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

41. Podľa názoru dovolacieho súdu, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol zistený súdom prvej inštancie, vyjadrenia strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy aplikované na posudzovaný prípad, z ktorých vyvodil svoj právny záver a zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bolo vyhovené žalobe o vylúčenie predmetných nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu. Odvolací súd zároveň k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalovanej uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu.

42. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľky, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej relevantnými odvolacími námietkami. Rozhodujúca (kľúčová) argumentácia odvolacieho súdu je obsiahnutá v odsekoch 24. a 25. odôvodnenia jeho rozsudku. Petitom vylučovacej žaloby sa žalobca domáhal vylúčenia troch stavieb súp. č. XXXX - trafostanica + NN prípojka, súp. č. XXXX - plynová kotolňa a súp. č. XXXX - rafinačná stanica liehu, zapísaných na LV č. XXXX k. ú. H., na ktoré sa nevzťahoval rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 17Cb/4/2000-94 zo 14. mája 2001, pretože predmetom neúčinného právneho úkonu boli len nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX v čase vyslovenia neúčinnosti právneho úkonu, t. j. parc. č. XXXX o výmere 945 m² zastavaná plocha, parc. č. XXXX o výmere 286 m² zastavaná plocha, parc. č. XXXX o výmere 4806 m² zastavaná plocha, parc. č. XXXX o výmere 1355 m² zastavaná plocha, parc. č. XXXX o výmere 3245 m² zastavaná plocha a stavba súp. č. XXXX na parc. č. XXXX. Teda, výrok rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 17Cb/4/2000-94 sa na predmetné stavby nevzťahoval a ani nemohol vzťahovať, keďže tieto boli až neskôr postavené a skolaudované, a to na základe právoplatných a vykonateľných kolaudačných rozhodnutí, založených v spise. Jednalo sa o novovybudované samostatné stavby, ktoré boli postavené na parcelách zapísaných na LV č. XXXX, avšak nemožno ich považovať za príslušenstvo alebo súčasť hlavnej veci (pôvodný liehovar), pretože im boli pridelené samostatné súpisné čísla, pričom tvrdenie dovolateľky nevyplýva ani z príslušných rozhodnutí Okresného úradu v Humennom z 26. marca 2002, z 27. septembra 2001 a z 9. januára 2003 (založené sú v spise). Na predmetné nehnuteľnosti - stavby (trafostanica, plynová kotolňa a rafinačná stanica liehu) sa tak nevzťahujú účinky rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 17Cb/4/2000-94 zo 14. mája 2001, keďže v čase, kedy prebiehal spor na Krajskom súde v Košiciach (o odporovateľnosť právneho úkonu), predmetné stavby ešte neboli postavené, skolaudované a odovzdané do užívania investorovi. Odvolací súd potvrdil rozsudok prvej inštancie, ktorým tento vyhovel excindačnej žalobe o vylúčenie predmetných stavieb zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, nakoľko žalovaná správkyňa nepreukázala oprávnenosť ich zápisu do súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu a naopak, žalobca ako vylučovateľ preukázal vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré nadobudol kúpnu zmluvou zo 17. decembra 2004 od spoločnosti MAKROHYD s.r.o. Košice, pričom právne účinky vkladu nastali dňa 10. februára 2005 (vklad bol povolený Správou katastra Humenné pod č. V 24305).

43. Skutočnosť, že dovolateľka sa nestotožňuje s rozhodnutiami súdov oboch inštancií a názormi v nich vyjadrenými, neznamená, že sa jedná o nedostatočne odôvodnené rozhodnutia súdov nižšej inštancie, pretože súd nie je povinný rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany v spore. Dovolací súd nie je „tretou inštanciou“, ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, resp. preskúmať iné konania, ktoré predchádzali vydaniu rozhodnutí Okresného úradu v Humennom o povolení predmetných stavieb do užívania, vydaných v správnom konaní.

44. Len pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdov nižšej inštancie) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené (okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania podľa § 435 CSP). Pokiaľ dovolateľka nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu (ako to výslovne uvádza na strane 5 svojho dovolania), tak nejde o námietku nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu, ale o námietku inú, vo väzbe na správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súdy oboch inštancií založili svoje rozhodnutia. Dovolateľkou namietaná nesprávnosť skutkových zistení a právneho posúdenia zisteného skutkového stavu však nezakladá tzv. vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Rovnako ani nesúhlas s právnym posúdením veci nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože nesprávne právne posúdenie veci by mohlo založiť prípustnosť dovolania len podľa § 421 CSP.

45. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzaviera, že odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie v dostatočnom rozsahu, pričom v ňom vyjadrené závery sú jasné a zrozumiteľné. Odvolací súd sa zaoberal rozhodujúcimi odvolacími námietkami žalovanej, na ktoré dal odpoveď v odsekoch 24. a 25. odôvodnenia rozsudku tak, ako už vyššie konštatoval dovolací súd. Pokiaľ sa odvolací súd nezaoberal niektorými skutkovými tvrdeniami žalovanej a z nich vyvodzovanými právnymi závermi, je zrejmé, že ich nepovažoval za relevantné pre rozhodnutie vo veci samej. To, že ich v odôvodnení svojho rozhodnutia výslovne neoznačil za irelevantné (nepodstatné, bezpredmetné a podobne), nezakladá tzv. vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP. Všeobecný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí zaoberať všetkými odvolacími námietkami strany sporu, pretože je postačujúce, ak sa zaoberá len tými odvolacími námietkami, ktoré sú rozhodujúce (kľúčové) pre rozhodnutie vo veci samej.

46. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že v posudzovanom prípade nie je daná prípustnosť dovolania žalovanej podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd preto dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

47. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo proti žalovanej právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

48. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.